

הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות פה.

לא קנס. ללא כל כמיהה לחבו זה כדי לזכות את זה: הפסוק אינו.
שאף הם נושים בו מנוח: ממלח מלחיה. מהיהג צעוגין שלה שקורין
ר״מ ״ש בלע״. ממלח שקורין וירג״ר בלע״ לשון ויראוי המלחים (וינה ה).
אנא קנינא כולה. ההגחי בריאה משל חבירי: מחסיופא דנהרא.

לא קנה תפסה אינהו רב פפא מילחא
מלוחי רב הונא בריה דרב יוחנן ממנח לה
(ב)באשלא מר אמר אנא קנינא לה לכולה ומר
אמר אנא קנינא לה לכולה פגע בהו רב פנחס
בר אמי אמר להו (ג)רב ושמואל דאמרי
תרווייהו והוא שצבורין ומונחין ברה"ד (ד)אמר
להו אנן נמי מחזירינא דנתרא תפיסנא אתו
לקמיה דרבא אמר להו (ה)קאקי חזירי משלחי
גלימי דאינשי הכי (ו)אמר רב נחמן והוא
שתפסה מחיים (ז)אבימי בריה דרבי אבהו
הוו מסקי ביה זוזי כי חזאי שדרינהו ביד
חמא בריה דרבה בר אבהו אול פרעיהו
אמר להו הכי לי שטרא אמרו ליה סיטרא
יניהו אתא לקמיה דרבי אבהו א"ל אית לך
סהדי דפרעתניה קמיה ליה לא (ח)אמר לא
(ט)מיגו דיכולין לומר לא היו דברים מעולם
יכולין נמי למימר סיטרא יניהו לענין שלומי
שליח מאי אמר רב אשי חזינן אי א"ל שקול
שטרא והב זוזי משלם הב זוזי ושקול שטרא
לא משלם ולא היא (יב)כן כך ובין כך משלם
דא"ל (יג)לחקוני שדרתך ולא לעוותי; יהיא
ריאתא דהוו מיפקדי גבה מלוגא דשטרי אתו
יורשים קא תבעי ליה מינה אמרה להו מחיים
תפיסנא להו אתאי לקמי' דרב נחמן אמר לה
אית לך סהדי דתבעוה מינך מחיים ולא
יהבית ניהליה א"ל לא א"כ הוי תפיסה דלאחר
מיתה ותפיסה דלאחר מיתה לא כלום היא
יהיא איתתא דאיחייבא שבועה בי דינא
דבבא אמרה ליה בת בר חסדא ידענא כיה
דחשודה אשבועה אפכה רבא לשבועה
אשכנגדה וזימנין הוו יתבי קמיה רב פפא ורב
אדא בר מתנא אייתו ההוא שטרא גביה א"ל
רב פפא ידענא ביה דשטרא פרענא הוא א"ל
איכא אינשי אחרינא בהדי' דמר א"ל לא א"ל
אע"ג דאיכא מר עד אחד לאו כלום הוא א"ל
רב אדא בר מתנא ולא יתא רב פפא כבת בר
חסדא בת בר חסדא קים לי בגווה מר לא קים
לי בגווה אמר רב פפא השתא דאמר מר
קים לי בגווה מילחא היא כגון אבא מר ברי
דקים לי בגווה קרענא שטרא אפומיה
קרענא ס"ד הלא מרענא שטרא אפומיה
ההיא איתתא דאיחייבא שבועה בי דינא
דרב ביבי בר אבי' אמר להו ההוא בע"ד
רתי ותישתבע (טז) במתא אפשר דמיכספא
ומוריא אמרה להו כתבו לי זכוותא ויכי

ר' ביבי בר אב"י כתבו לה אמר רב פפי
יתו מילי מוליתא הא אמר רבא "האי
דנחו סהדי אחתימות ידיהו פסולה אלמא
א וליתא מדרב נחמן דאמר רב נחמן "אומר
חתמו ונתנו לה כשר ואפי" רבנן לא פליגי
ד"דבעינן כתיבה לשמה" אבל בשאר שמורות
ר' יוחנן "שטר שלוח בו ופרעו אינו חוזר
דו מעמא דנמהל שיעבדו אבל למיחו
כשיקרא

אם תשבע פלונית תפטר ללא הוצא מחירי כשיקראו היינו משום שלא להאריכה עדים היום או למחר:

דור"ר וייזל אסתר טעמא דאדער ליה שטרא אבל לא אירט"ל שטרא וגב לא הדור"ר לא תפרענו אלא בפני עדים
אלה תהיו שבת דברא דרפתי כל מה פירא ממיח. כדמון לענין תועיל ויפול ענינא נשבעי ויטילי מפניכס
לא הוה תועיל וכן אלא עדים אלא מייחובו כן לא עיקר כדבריהם. און כן תושק און לא נפאל ראובן אלא כן שמעון
ב' גרתיס אלא שטרא שדירנו עס ויהא ואל' שוית' שיתלחזק ווארט' י' שם א' אל' א' שמעון ב' א' ויהא
ב' גרתיס דאית' ל' ע' אלא שדירנוה' עס ויהא ליה דרתיס אלא ויפאל' הימנע' ל' ויראובן אסר לא ויהא
ו' יהא און' ויהא ב' חזק דרתיס אלא ויהא ל' ראובן אלא לא מ' פקיה ל' אלא דרתיס דראובן ע'
שמעון ווארטא שמעון ע' ויהא דרתיס ב' ד' אלא אסמי' ב' ד' ויש' ע' שום עדים קאמרי' כן כ' ב' כן שטרא דא' ל'

(א) לפנינו בנות' לא נחלסו רק מעשה דליתחא חסדה פורא מיתמי וגם ברי"ף וברא"ש לא נחלסו זה וז"ע. (ב) נראה דל"ל ל"ש דאחד ליה שלא יסרענו אלא בעדים וז"ש דלא אחד ליה שום מידעם דקאמרינן בין כך וכי'.

מסורת הש"ס

(א) מירוש חל שמועסין יו טאט
 קספסע: ערדן ענדן אלץ יו:
 (ב) לעלל דא: לקמן יו:
 (ג) ואלא אמר ר' יוחנן: ד' געשין
 עבד, יו: לעלל דא:
 (ד) [שמועסין מ'ב, יו: 'עני מוסי'
 יבב יל: ד'יה ואלכא],
 (ה) קודעמן מ'ב: ערדן:
 (ו) יבמות עס: י'מ קב, יו:
 קל: קל: יו: געשין יו: לעלל
 דא: יו: ג'ב, יו:
 (ז) י'מ מ'ב: געשין יו: יו: [שס]
 מלח וע' היסע מוסי' שמועסין
 דא: ד'יה אלעט ומוסי' לקמן
 יבב: ד'יה דלמל, יו: [ונבי'
 מוסי' יבמות קל: ד'יה
 חסדא].

גליון הש"ס

רש"י ד"ה קאקי. אוחים.
כנה אותם טקן על חכמתם
ועל דרך דליפתא גרסות זו
ע"א הוראה אורח בחלום ינפה
לחכמה:

הגהות הב"ח

(א) גם' ופשתנע במאתין
אפשר דמיכספא:

מוסף רש"י

המבא בעמ' הקודם

תוספות רי"ד

וּטְעוּלִין וְכַנְגֵדוּ חֲסֵד עַל הַשְׁעוֹת
וַיִּמְנִין פֶּסַע אַחֲרֵיהֶן כִּכָּר דַּבּ חֲסָדָא.
לְהַשְׁתַּמֵּךְ לְתַפְסֹחַ אֶל הַכֶּסֶף עַל הַשְׁעוֹת:
דִּקִּים לִי כְּנוֹס. לְלֹא מִשְׁקָרָא: קִרְעֵנָא
סָד. וְכִי אֶחָד נִתְּנָם לְהוֹלֵךְ שְׂטֵר חֲמוֹס
יֵן הַמַּחֲסֵד בְּאִפְקוֹ מִלְּפָנֵי הוּא וְרֵא
בְּעֵינִי: מִרְעֵנָא. וְלֹא חֲדוּקָא לְגִבּוֹת כְּלוֹמוֹ
שְׂטֵר וּמִקְרַע נִמִּי לֹא קִרְעֵנָא לִי: כִּפְסוֹ
לִי וְכוּכּוֹל. שְׂחָלִיל לִי וּמִפְטֵרִיתִי הֵימֵנו
בְּשִׁבְעֵי: מִמּוֹלָא. בִּיט עַל שֶׁן כִּרְוִית
יִימִי. וְכִי נִרְאֵה מִמּוֹלָא גִבּוֹנוֹתִי כְּעִיל
מוֹמִין שְׂאִין מִיין כִּשְׂאֵר צִי אֲדָם לֶאֱשׁוֹן
שָׁקל מוֹלִיל וְלִי קִרְעֵנָא כְּנָאָא (צ"ב דף ג').
אֶשְׁרָא. לֶאֱשׁוֹן חֲסֵד נִמִּי יִשָּׁר כִּמְךָ יִימִימִי
(ג): אֶשְׁרָא דְשַׁעְרִי. קוּיִם הַשְׁטֵר
שְׂטֵרִינִין דִּינִין נִמְכֹּסִתָּהּ מִלְּפָנֵי הוּא וְאִתָּא
פְּלוּי וְקוּיִסְתִּירוּ אֲחִתּוּמֵת דִּימִי
אֶשְׁרָטוֹ וְקוּיִקְרֵימֵת: יִנְהוּוֹ. שְׂעִידוֹ וְ
תַכְדֵּי יֵדִי: רַ"ג מִיחֵוֹ כְּשִׁיקָרָא. לְתַכְדֵּי
נִכְעֵסֵם פְּלוּיִת וְעִינִין לֹא שְׂעִידוֹ: וְשַׁעְרֵוֹ.
בְּכֵסֶם: לִי חֲסֵד וְלֹא לְוֹס. כִּי אֲפִי בִּי כִּיִּם
וְאֲנִי בִּי מִלּוֹ מִקְסָד הוּא שְׂטֵר בִּי
הַלּוֹאֵה נִכְסֵי: שְׂכֵדָה נִמְכֹּס. שְׂעִידוֹ.
מִשְׁפַּרְעֵוֹ כְּעַל הַשְׁטֵר וּמִנְחָלָת מִלּוֹ 'הַשִּׁי'
מִלּוֹ עַל פֶּה וְאֵינוֹ גִּבּוֹה מִלְּפָנֵי הַקְּלוּקוֹת:
כְּשִׁיקָרָא

משתבענא יהבי לי אמר לה
משום ^(ט) דאתיתו ממולאי א
אשרתא דרייני דמיכתבא מק
מיהו כשיקרא ה"נ מיהו כשי
היה ר"מ אפי' מצאו באשפה
עליה דר' מאיר אלב בניטש
מודי דר' דאמר רב אסי ^(י)
ולוה בו שכבר נמחל שיע

[illegible]

(א) לפנינו בנות' לא נחלל רק מעשה דליתחא חסדה פורא מיתמי וגם ברי"ף וברא"ש לא נחלל זה וז"ע. (ב) נראה דל"ל ל"ש דאחד ליה שלא יסרענו אלא בעדים ול"ש דלא אחד ליה שום מידעם דקאמרינן בין כך וכי'.

עין משפט
גר מצות

[illegible]

לעזי רעז"י

ר״מ א״ש. משוטים.
וירג״ר, להשיט, לעזות.

פּוֹת רִי"ד (ה)

תוספות י"ד (הפסק)
לש לולא לעזובי ולא מסק
כל עיקר חזונו של דמסא
לולא דלול לעזובא אל
דארי' וסאחתיק' לנפשי
ולא לעזוב למסן שמעון
אל דמסא נמי לאמס לשנס
ואו קרשו לו את הארץ
ועשונו לו דרחה שני
והכו לו לחורא ואנו ביל
דבריו כלל. שני חילוק
דבריו לו חזונו כלל וזו
הזיכר האמר לולא לחזונו
שדחוק לו לעזוב ה"ל
כלל לחזונו נמי כל המפריץ
בסדר אלא כיון של א"מ
בעצמ' לא מייבטין לו
האמר נמי ל"ש ומסע
דאמין משלו ומסר לו
שטרו וא"ל את דמסר
לו את הוה מייבטין לו
היה חזונו אפדוקהו ביה
חזונו ששטרו אתו ויושני
ותבעו לו מ"ה. מ"ה מ"ח
אלא שטרו חזונו א"מ חסין
תפשינו לו את קמרי דרבי
אלא את כל חסין דרבי
מיו חסין ולא היתבה לו
אלא כל חסין דא"מ חסין
דאמין ותפשינו אלא חסין
כלום. אמ' כ"ז חסין
זו הוה פקדון ביה וזה
מקחזן בשדונו ב"א אפרין
מחזן חסין חסין (שארדא)
(שארדא אנתן) קרן קרמל
התפשינו משל מלשילין
דא"מ חסין פקדון ביה;
דא"מ שטרו אתו אכא חסין
אמאי עליו ב"א חסין אכא
דאמר דרבי ימי מילי
דחזן אנו דרבי ימי
חסין תפשינו לו חסין
מלכאנו חסין חסין
שט' ש"מ אנו אותיות חסין
במסרה דר שטחון עלותן
שט' אמאי לא חסין
שט' אמאי לא חסין

אמרי על חצוי שטרך ראץ
אחיכות נקבות במסירה ואץ
זו הוכחה (רדחם) (רדחא)
משמע לינאט שהורבי ידע
בערם שהיה מקורן אצלה
מחיים ומה ארדאפורה
גבה ומשמע שהורבי ידע
שכן היה ולא אמרה ההיא
אחיכות הדוות נקטאט מלגא
ההיא אפסאט באו מהני בא
היבי דקמינ ברשות ממינו
לעומר קלוחין תן כידא ארץ
לעומר האץ באו ליה. אמרי
אלא כישר ולא מהימן לומר
שנפגעה באו לידה הינ קרנא
רצית שאחותי נקבות

670

הדברות אלו היתה טענה דרמטית הפוסלת את כל בחיביו האישיים ביו, ואילו רב
בסתרית פקדון ובא לידי הדבראים העשויים להשגיל (הלפסית) הדי בידן. רב
קיימא עד סהדי והבעתיה מען מוסיף ולא יתכן להו ובמציג לאו חוימי
האוימיים שהבחרו פקדון ואו, ודברא דרמטית הישגיל להשגיל להלפסית איהו
האוימי נאמן לוקוחן קו ביו דאורי. סתמחא דרי בתרות שאלה וסוריתו לא שיה
לוקוחן קו ביו דארי האני בתרבות פקדון ואו לאי כלא לעילע אן אין עד בערין
מ"מ דאדחות נקוט במסדה עקר בערין ק"מ מ"מ. והנחיתא כ"מ

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones